

«Я СПОГЛЯДАЮ СВІТ». СЕРІЯ КНИГ ДЛЯ ЧИТАННЯ

Віталіна Маслова

СЕЛО МАЙСТРІВ

«Я споглядаю світ». СЕРІЯ КНИГ ДЛЯ ЧИТАННЯ

ВІТАЛІНА МАСЛОВА

СЕЛО МАЙСТРІВ

АБО

ДЕСЬ ТАМ У ПИРОГОВІ

Малюнки авторки

Видання друге

Київ
Наірі
2016

УДК 821.161.2-32-343
ББК 84(4Укр)6
М32

Обкладинка та ілюстрації Віталіни Маслової.

В тексті книги використано вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Тамари Коломієць, Марійки Підгірянки, Адлера Короліва.

Маслова В.
М32 Село майстрів, або Десь там у Пирогові. / Вид. 2-ге. — К. : Наірі,
2016. — 64 с., іл.
ISBN 978-966-8838-37-8

Ця книга продовжує пізнавально-розважальну серію для дітей «Я споглядаю світ». У ній маленький читач познайомиться з п'ятьма учнями звичайної київської школи, з якими трапляється не зовсім звичайна пригода. Діти починають свій шлях зі стежки музею під відкритим небом в Пирогові і раптом опиняються в старині, знайомляться з мастерами, які «ховаються» за їхніми прізвиськами, і дізнаються, хто з них найголовніший.

Книга призначена для читання дітьми молодшого шкільного віку й може стати добрим матеріалом для епохи «Старі професії», яка проводиться в третьому класі вальдорфської школи.

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-8838-37-8

© «НАІРІ», 2010, 2016

ЗМІСТ

З чого все почалося
Пирогів
Косар
Коваль
Несподівана зустріч
Гончар
Швець
Хата
Понад річкою
Мірошник
Чумаки
Таємниця дігтяря
Пасічник
Післямова

*Я споглядаю світ.
У ньому сяє сонце,
У ньому блиск зорі
І каменю мовчання.
В нім жвавий ріст рослин
І звірів чуйний поступ,
Людина там живе —
Вона оселя духу.*

*Вдивляюсь глибше в душу,
Мого єства скарбницю.
Там творить Божий Дух
У світлі сонця й серця,
У просторі далеких
І у душі глибинах.*

*До Тебе, Духу Божий,
Звертаюся в пошані,
Щоб благодать і сила
В навчанні і у праці
Росли в моєму серці.*

Рудольф Штайнер.
Переклад Ярослави Блек-Терлецької

З ЧОГО ВСЕ ПОЧАЛОСЯ

Чи знайомі ви з найнещаснішою людиною в світі? Якщо ні, то познайомтесь: це Славко Дігтяр, киянин, що навчається у третьому класі. До вчорашнього дня це була просто нещасна людина: чого варте лишень ім'я («Дівчаче якесь!» — як Сашко сказав), або червоний рюкзак (оце мама зробила! ще б рожевого купила!), або те, що вчителька ніколи не вірить, що це не він починає бійку (адже для кожної бійки завжди є причина: коли Макс удруге жбурнув по голові м'ячем, неможливо було не побитися!)...

Перелік нещасть можна продовжувати без кінця, але те, що трапилося учора, стало останньою краплею в морі горя! Якби Олена Данилівна не сказала, що сьогодні клас їде на екскурсію до Пирогова, ніяка сила не витягла б Славка з-під ковдри. А екскурсія — це добре! Всі дивитимуться навколо та забудуть дражнитися, як це було після того злочасного уроку. Немає сил навіть згадувати. Сашко Коваленко став ще пихатішим, аніж був. А Славкова доля тепер назавжди буде сповнена безпорадності. Навіщо тільки Олена Данилівна заговорила про ті прізвища?! «Кожне прізвище має свою історію. Багато з них походять від назв професій. Коваленки мають пращуром коваля, Гончаренкові прапрадіди робили глиняний посуд, а Мірошніченки — нащадки мірошників». І про Ткаченків сказала. І про те, що прізвище Шевченко походить від слова «швець» — той, хто чоботи шив.

— А Дігтярі? То від «дъогтю»? — запитала Оксана Шевченко.

Саме з цього усе й почалося. На перерві до обіду. Й після. І коли у футболі грали: «Славко — чорнопикий!», «Дъогтем обмазаний!», «Бруднуля, вмийся!», «Дъогтярник!» — чого тільки не почув Славко... Довелося побитися — ще й сьогодні рука болить. Ліва.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.